

Leni Saris

EENS OP MIJN WEG

Leni Saris

EENS OP MIJN WEG

UITGEVERIJ WESTFRIESLAND

Eerste druk in deze uitvoering 2006

Oorspronkelijke uitgave *Maar mensen gaan voorbij*, 1970 ©

Oorspronkelijke uitgave *Eens op mijn weg*, 1967 ©

Oorspronkelijke uitgave *Daar was eens...*, 1970 ©

Oorspronkelijke uitgave *De sluier van Rozette*, 1984 ©

Oorspronkelijke uitgave *Het kanten kapje*, 1990 ©

NUR 342

ISBN 90.205.2776.2

Copyright © 2006 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Allied Artists

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder .voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Chantal Merlinge had altijd goed kunnen leren en zonder zich bijzonder in te spannen had ze met een glorieuze puntenlijst en een waarderend preekje haar gymnasiale studie afgesloten. Er waren er die heel wat harder voor dit succes hadden moeten blokken.

„Chantal waait het aan!” Die woorden van haar klasgenoten hadden haar voortdurend begeleid en ze was eraan gewend geraakt.

Zelf wist ze dat het overdreven was. Ze moest de leerstof net zo intens verwerken als de anderen maar ze had een ijzersterk geheugen, wat er eenmaal inzat, bleef er voorgoed in. Een gezicht dat ze eenmaal gezien had, vergat ze ook niet meer. Ze mochten haar dan eens benijden, echte jaloezie was er niet bij. Chantal kon goed met haar studiegenoten opschieten maar vriendschap sloot ze niet gemakkelijk. Op haar hulp en aandacht kon echter iedereen rekenen en daarom hadden ze haar gewoon aanvaard zoals ze nu eenmaal was, wat de meisjes zoveel gemakkelijker viel, omdat Chantal nooit een poging deed om de populairste jongelui van de klas te veroveren, wat haar weinig moeite zou hebben gekost. Ze was in het gelukkige bezit van mooie, donkere ogen en blond haar, een gave huid en prachtige tanden, alles bij elkaar genoeg om er aantrekkelijk uit te zien en meer ook niet, maar het is moeilijk om de speciale charme te beschrijven waardoor de ene mens uitsteekt boven de andere, die oppervlakkig gezien dezelfde hoedanigheden bezit. Het was meer de manier waarop ze zich bewoog, de intelligentie in de donkere ogen, haar glimlach, die aarzelend begon en uit kon groeien tot een stralende lach... alles bij elkaar: Ze was Chantal, veel bewonderd maar nooit veroverd.

„Ze doet heel gewoon maar ze is heel ongewoon... apart!” had een van haar klasgenoten eens opgemerkt. „Apart en verschrikkelijk elegant... ja, verschrikkelijk voor ons, zie je. Als Chantal een simpel truitje van negen gulden aantrekt, vraagt iedereen: Gunst, waar heb je dat beeldige ding vandaan?”

Er werd om gelachen maar een nieuwsgierige stem uit de luie, zonnende groep, die in het middaguur, al of niet met boeken gewapend, rond het vredesmonument zat, had gevraagd: „Zeg, Meta, dráágt ze eigenlijk truitjes van negen gulden?”

Meta was lang ziek geweest en Chantal had samen met haar gewerkt, zodat ze vaak bij elkaar thuis waren geweest.

„Ze heeft wel leuke kleren,” gaf Meta aarzelend toe. „Maar ik geloof, dat ze ook goedkope dingen neemt en gewoon de juiste dingen weet te kiezen. Wat ze op die manier overhoudt aan kleedgeld zet ze om in allerlei antieke prullaria, waar ik niets om geef, maar zij vindt al dat spul prachtig. Ik geloof dat ze gemakkelijk veel van haar ouders zou kunnen krijgen, want ze hebben het heel goed en ze wonen in een fantastisch leuk huis, maar Chantal vindt het moeizaam zoeken, sparen en verzamelen nu eenmaal het fijnste, want anders is het geen hobby meer.”

„Tja...” Lammert Meys, een van Chantals hardnekkigste bewonderaars, liet zich lui achterover zakken en sloot zijn ogen voor de felle zon. „Chantal is er een die het zich nooit gemakkelijk zal maken, ze zal nooit de gebaande paden nemen maar buitenom naar boven klauteren... lekker moeilijk! Nee, ik bedoel het niet hatelijk, zo is ze nou eenmaal. Zeg, Meet, heeft ze haar kamer werkelijk vol antieke spullen staan?”

Meta dacht aan de heel grote, zonnige kamer, wel heel anders ingericht dan haar eigen rommelige hok, waar ze zich heel gelukkig voelde.

„Het is licht, mooi en gezellig,” zei ze afdoende. „Zweedse meubeltjes, wat tin, heel fijn porselein in een grappig hoekkastje, een heel mooie ets... het is het geheel, weet je. Als ik Chantal was, werd ik binnenhuisarchitecte.”

Chantal trok een strenge scheidingslijn tussen hobby en studie en wilde medisch analiste worden. Ze voelde er overigens niets voor om op kamers te gaan wonen. Ze was sterk aan haar ouders, jonger zusje en eigen omgeving gehecht. De voor de buitenwereld rustige, gesloten Chantal kon pas thuis helemaal loskomen. Zo gauw ze zich had kunnen vrijmaken was ze naar huis gefietst.

„Wachten jullie me thuis maar op!” had ze gezegd. „Ik houd niet zo erg van dat enthousiaste geknuffel aan de schoolpoort.”

De vijftienjarige Pamela, die zich nog nooit anders dan Pam of Pammetje had horen noemen, zwaaide wild met beide armen, toen ze haar zus zag aankomen.

„Natuurlijk is ze geslaagd... maar dat wisten we wel en toch is het een spanning!” Ze holde naar buiten en vloog Chantal om de hals. „Heerlijk voor je, Chan!”

Chantal probeerde zich warm en lachend uit de knellende armen te bevrijden.

„Ja, dank je, Pammetje... kind, ik stik bijkans! Als je me niet loslaat, zal de vreugde van zeer korte duur zijn!”

In de zonnige kamer, die over de lengte van het huis was uitgebouwd vond Chantal haar ouders en grootouders, bloemen en een enorme taart.

„Precies de thuiskomst die je je droomt!” zei ze stralend. „Nou kan ik tenminste onbekommerd gek doen... Hoera... ik ben er... of nee, ik begin pas! Ik had geen zin meer in het gym... en daar ben ik dan... zeg het eens fraai, papa?”

„Op de drempel van het leven... als je dat bedoelt.” Haar vader, lang, mager en jeugdig, lachte. „Het klinkt een beetje zwaar maar het is toch de waarheid. In ieder geval zijn we trots op je, dat weet je wel, wat zeg jij, mama?”

„Ik kon nog niet aan het woord komen,” zei de oudere uitgave van Chantal met een quasi-bedeemd lachje. „Iedereen schetterde dooreen... Pam... blijf met je vingers van die taart af... ik zie best wat je uitspookt.”

Pam trok haar vinger, voorzien van een lik slagroom, haastig terug.

„Maar Pammetje toch!” zei oma verwijtend, want ze was erg op goede manieren gesteld en die bezat Pam helaas nog niet. Vroeger zou ze gezegd hebben: „Maar Pammetje toch... zoiets zou Chantal nóóit doen!”

Onder de zachte druk van haar man, dochter en schoonzoon had ze dit afgeleerd, want mama en papa Merlinge waren vanaf het begin bang geweest om Chantal met haar vele gaven aan Pam voortdurend tot voorbeeld te stellen, zodat Pam alle redenen had kunnen krijgen om haar oudere zusje te gaan haten. Waarschijnlijk was dat toch niet gebeurd, want Pam was dol op haar oudere zusje en bewonderde haar. Ze was pas vijftien en totaal niet ijdel, zodat ze zichzelf beschreef als een bonenstaak met rood haar en kattenogen. Chantal, op haar beurt, genoot van Pams dolle invallen en malle antwoorden.

„Chan, je bent eigenlijk toch een beetje gek, hè?” zei Pam docerend. „Waarom heb je nou niet 'ja' gezegd, toen je van mam en de pipa een feest kreeg aangeboden? Zoiets bieden ze mij nou nooit aan en dit was nou echt mijn grote kans.”

„Niks hoor, je had toch naar je bed gegaan om acht uur,” zei haar vader en hij dook voor de aanval van Pams harde handen op zijn schaarse haren.

„Nou ja, zo'n fuif is wel aardig,” gaf Chantal toe. „Maar het is zo'n soesa en er zijn al zoveel van die afscheidsfuiven. Het kost een bom

geld en als het jullie hetzelfde is, koop ik liever iets moois... je weet wel, a thing of beauty..."

„Is a joy for ever!” lijsde Pam en ze gooide met een wanhoopsgebaar haar lange armen in de lucht. „O, help, nou gaat ze weer een antiek kannetje of een stuk porselein kopen, waar je amper naar durft kijken uit angst dat je het zult breken!”

Iedereen lachte en Chantal zei troostend: „Nee hoor, Pam. Je kunt je op mijn kamer vrij bewegen, dat beloof ik je, zolang je mijn kousen en truitjes maar niet gapt... pardon... léént! Ik blijf heus niet zo aan het verzamelen, dat ik ten slotte in een onleefbaar museumpje kom te wonen. Ik wil deze keer wel iets dat antiek is, maar...”

„En dan moet je me suster sien... moet je me suster sien...” joelde Pam, dansend op één been. „O help... ze moet weer antiek... wat nou weer?”

Chantal lachte en ging er eindelijk bij zitten. Voor zo'n betrekkelijk klein gezelschap produceerden ze een massa lawaai, iedereen was nogal druk van aard, zelfs oma en opa en Chantal had zich er weleens mee geamuseerd als ze op haar kamer was. Dan had het iets van een kakofonie, iedereen leek tegelijk te praten en te lachen, maar het vreemde was, dat het haar totaal niet hinderde. Het was altijd gezellig en ze koesterde zich in de zon van haar eigen kleine kring.

In het begin hadden Chantals ouders met zachte drang geprobeerd om Chantal te midden van levendige clubs en bijeenkomsten te deponeren, maar ze had er geen zin in. Ze was nooit saai in gezelschap, maar ze wilde dan ook de mensen kiezen en niet gedwongen worden. Ze kon goed zwemmen, zeilen en skiën vond ze heerlijk, evenals urenlang langs de zee wandelen. Pam wilde zielsgraag naar dansles maar werd nog te jong gevonden, Chantal had dansen geleerd, omdat ze daar wel voor voelde, maar ze had het een ramp gevonden om met allerlei onhandige partners rond te moeten draaien, partners, die op haar tenen traptten, haar tegen de regels in omknelden als hun laatste plechtanker en haar vingers vermorzelden met handen, die van agitatie niet bepaald onberispelijk koel waren. „Je danst zo goed, Chantal,” had de dansleraar aan het slot van de cursus gezegd. „Als je wilt mag je me komen helpen... voordansen en zo.”

„Nee hoor,” had Chantal weinig vleidend maar eerlijk gezegd. „Ik ben dolblij dat ik kan dansen. Er ontbreekt iets aan je opvoeding als je er niets van weet. Misschien ga ik het nog weleens fijn vinden, dat ligt aan de omstandigheden, maar nu ben ik zielsblij dat ik eraf ben.”

„Chantal, wat wil je nu hebben voor je eindexamen?” vroeg haar grootmoeder.

Ze had haar kleindochter nog nooit bij de vriendelijke maar slordige afkorting 'Chan' genoemd. Dat was volgens haar geen naam en daar had ze nog gelijk in ook.

„Ik had een Franse moeder, die me Chantal liet dopen en mijn kleindochter heet naar mij en zo noem ik haar,” had ze streng geantwoord, toen Pamela eens kribbig opmerkte: „U vindt het best dat ze mij Pammetje noemen, maar als iemand Chan tegen haar roept, dan kijk je u verschrikkelijk kwaad, weet u dat wel?”

Chantal dacht aan dit voorval toen oma haar vroeg, wat ze wilde hebben. Ze had namelijk in kinderlijke onschuld op achtjarige leeftijd een dergelijke vraag in verband met haar aanstaande verjaardag beantwoord met de afschuwelijke woorden: „Ik wil een andere naam hebben. Ik wou dat ik gewoon Marie of Toos heette. Het kan best een goeie naam zijn... maar niet hier. Je wordt er alleen maar mee voor de gek gehouden.”

Het had lang geduurd voor oma over de schok heen was en het geschenk voor de achtste verjaardag viel bedroevend klein uit.

„Nu Chantal?” vroeg oma ongeduldig. „Heb je geen wensen?”

„O ja, heel dure... denk ik.” Chantal schoot in de lach. „Deze keer wil ik heus geen antiek vaasje of een ets of weet-ik-wat. Vorige week ben ik naar de kijkdag geweest van...”

„Antiek...” zei Pamela met een zucht, ze knipte een bonbonpapier-tje in de richting van haar zusje. „Jakkas, wat ben je eentonig.”

„Deze keer wil ik een sieraad.” Chantals ogen werden dromerig. „Je weet wel dat ik over het geheel genomen weinig om sieraden geef, maar daar ligt een ketting met een hanger die ik dolgraag zou hebben. Ik heb papa al eens meegetroond.”

„Ja, dat was een zachte duw in de goede richting,” merkte haar vader droog op. „Het is inderdaad een nogal bijzonder sieraad, heel ouderwets, maar je ziet dan ook onmiddellijk dat het werkelijk een antiek stuk is en geen aardige imitatie, die nou eenmaal gemaakt wordt omdat alle antiek zo 'in' is op het ogenblik. Ik vond het mooi... ja, dat wel, maar de nagenoeg hypnotische uitwerking die het ding op Chan had, is me toch wel duister gebleven. Dat is misschien een mannenstandpunt, hoor.”

„Ja,” zei Pam en ze trok haar beweeglijke gezicht tot een zorgelijk maskertje. „Ik ben mee geweest en Chan keek net alsof ze wilde zeggen: 'Dit moet ik hebben of ik zal nooit meer gelukkig zijn!' ”

Oma pruilde gechoqueerd en de hele familie lachte, maar Chantal keek met nieuwe belangstelling naar Pam. 't Was gewoonweg griezelig zoals dat kind de waarheid kon zien en spelenderwijs op tafel bracht, zonder dat iemand het ernstig nam. Pamela's luchtige woorden hadden als een vluchtige plagerij geklonken en toch bevatten ze de zuivere waarheid. Chantal wist niet wat haar zo intens boeide aan het dof gouden sieraad, beslist niet alleen de vorm, het materiaal of de vele kleine diamantjes waarmee de dunne, medaillonvormige hanger was ingelegd. Tenslotte was het een stuk dat je beslist niet dagelijks kon dragen.

„Het zal wel zijn om de historie die achter zo'n oud sieraad schuil moet gaan,” zei mevrouw Merlinge. „Dat heb je ook met meubels en siervoorwerpen maar een sieraad is zo persoonlijk en dan ga je je voorstellen, wie de vrouw was, die het gedragen heeft... hoe haar leven was... gelukkig... ongelukkig?”

„Misschien is het dat,” zei Chantal dankbaar. „In ieder geval zou ik het verschrikkelijk graag willen hebben. Ik denk, dat het kostbaar zal zijn, maar als ik van jullie geld krijg en er zelf een gedeelte van m'n spaargeld bijleg, dan lukt het misschien! Ik wil echt niets anders. Het ligt daar maar achter glas en ik zou het zo graag dichtbij zien... aanraken... weten dat het van mij was!”

„Nu ja, als je dat nu beslist wilt...” Oma trok een pruimenmondje, ze voelde zich tamelijk onzeker, zelf gaf ze heel weinig om dingen met een eigen geschiedenis. Haar fantasie hield op bij de geliefde naam 'Chantal' en ze zou het heel wat normaler hebben gevonden als Chantal een moderne armband, ring of ketting had gekozen in plaats van veel geld neer te tellen voor een antieke, gouden ketting.

„Als je beslist wilt...” herhaalde oma. „Goed, dan krijg je van opa en mij geld.”

Opa vindt alles goed... hij moet wel, de schat! dacht Chantal vertederd. Ze meent het zo goed maar ze is zo bazig... dat moet ze misschien ook wel zijn. Opa is zo'n verstrooide man... altijd bezig met zijn boeken. Papa heeft eigenlijk hetzelfde karakter als zijn vader, maar mama laat hem rustig gaan, weet hem op het juiste ogenblik en met een paar vriendelijke woorden weer tot het besef te brengen, dat de wereld verder reikt dan zijn studeerkamer en zijn scheikundige problemen. Omdat haar vader een vrij bekend scheikundige was, had Chantal altijd min of meer in dezelfde richting gedacht maar ze had nu het besluit genomen om medisch analiste te worden en ze

was wel blij met die keus.

„Het lijkt me goed werk,” had ze kort geleden tegen haar ouders gezegd. „Ik zal het ook met plezier doen, maar ideaal... ach, weet je, de artistieke kant van Chantal Merlinge is niet tot bloei gekomen. Ik zou van alles willen doen maar ik heb geen talenten in die richting, dus laat ik het maar bij mooie dingen verzamelen. Binnenhuisarchitectuur durf ik niet aan... een beetje talent... ja, misschien, maar niet genoeg. Ik ben liever een secure analiste dan een middelmatige architecte.”

Ze meende ieder woord en dat wisten haar ouders. Chantal hield zielsveel van muziek maar ze had vierkant geweigerd om nog langer pianoles te nemen, nadat ze had ontdekt, dat ze het nooit verder zou brengen dan middelmatig spel. Natuurlijk verliepen dergelijke gebeurtenissen in de jaren van Chantals groei niet zonder slag of stoot. De pianolessen, die beslist niet op Chantals eerste 'nee' van de baan werden geschoven, groeiden ten slotte uit tot wekelijkse drama's.

„Je kunt het wel maar je wilt het niet!” zei de pianoleraar woedend.

„Ik wil het wel maar ik kan het niet zoals ik het wil!” had de leerlinge boos geschreeuwd. „Het is naar voor u, maar erger voor mij en voor de mensen die naar me moeten luisteren!”

Aangezien haar ouders deze dramatische zitting bijwoonden en ze de inzichten van hun dochter puntig en logisch vonden, eindigde daarmee voorgoed de marteling van Chantals muzikale opvoeding voorzover het haar eigen creativiteit betrof. Ze nam die opvoeding zelf ter hand door het luisteren naar muziek en het bezoeken van concerten. Toen Pamela opgroeide, noemde ze Chantals platenverzameling weinig origineel 'Van Bach tot de Beatles', omdat haar oudere zuster zo'n gevarieerde platenverzameling had. Pamela had voorlopig alleen belangstelling voor tophits van diverse beatgroepen, die van vroeg tot laat uit haar transistor bonkten, liefst zo hard mogelijk en tot wanhoop van haar ouders, die vaak in stilte leden en haar een enkele keer naar haar kamer dirigeerden met 't bevel daar de sterkte van haar ingeblikte muziek te halveren. Tussen vader, die dol op zijn dochters was maar weleens rust wilde hebben op zijn studeerkamer, zonder klassieke muziek of beatgroepen, laveerde mevrouw Merlinge handig en goedgehumeurd en prees zich gelukkig dat haar hobby, het verzorgen van planten en bloemen, tenminste geen last veroorzaakte. Dat was Chantal Merlinges familie, wonend in een witte bungalow buiten de stad en zo dicht tegen het bos aan,

dat ze het hek in de achtertuin maar behoefden te openen om het bos te bereiken. Het was daar erg eenzaam en de vrouwelijke leden van de familie wandelden er alleen onder streng geleide van Lord Peter, de prachtige herdershond, die onmiddellijk aansloeg bij onraad en alleen maar klaaglijk kreunde als 'De baas' op mooie zomerochtenden om vijf uur alleen het bos introk om naar de herten te gaan kijken. Een enkele keer mochten Chantal en Pamela mee op zo'n stille ochtendwandeling, een begin dat de hele dag goedmaakte. Er waren eekhoortjes, die vlak voor je voeten wegsprongen of je nieuwsgierig aankeken, er ritselde iets in de struiken en de vogels in het bos lieten zich horen, de merel zong het hoogste lied en dan moesten ze heel stil zijn en achter papa's speciale bosjes mochten ze om beurten door de verreijkker de reeën zo dichtbij halen, dat je dacht ze te kunnen aanraken. Uren, die ze hun levenlang als een kostbare herinnering bewaarden en uren, waarin zelfs Pamela stil kon zijn.

2

Chantal stond bij de vitrine waarin de ketting lag. Als alles goed ging, dan was het matgouden stuk binnen een paar uur van haar. Ze had terecht vermoed dat zulke sieraden door eigenaars van dure antiekzaken werden opgekocht en haar vader, die veel relaties had, liet een vriend van hem, die alle veilingen afliep op de ketting bieden.

„Kind, het bieden en de spanning is juist zo aardig,” had de heer Mulder gezegd.

„Van die spanning doe ik graag afstand,” zei Chantal met een diepe zucht. „Ik wacht wel in de gang. Als iemand anders de ketting overtoert, barst ik beslist in tranen uit.”

Chantal ging inderdaad op een bank in de hal zitten en nauwelijks een halfuur later schoot de stralende heer Mulder met een vaartje de gang in en plofte naast Chantal op de bank. „Wat een sport, maar het is gelukt en je mag je vader wel dankbaar zijn, want hij heeft me vanmorgen nog opgebeld om te zeggen, dat ik desnoods hoger moest bieden... eh... belangrijk hoger dan jij wel dacht. Hij gunde het je zo... ergens begreep hij het best, dat het veel voor je betekende.”

„Ja, ik weet niet eens waarom... maar ik ben er zo blij mee, zo ongeloflijk blij!”

Later, toen ze het sieraad voor het eerst in haar handen hield, met

de hele kritiek leverende familie rondom haar, zei ze heel weinig, ze keek alleen maar naar de ketting, die ze met een bijna koesterend gebaar in beide handen hield.

„Chantal kan zo iets dragen!” meende Pam, die over de tafel hing om vooral goed te kunnen kijken. „Het zal best mooi staan. De schakeltjes zijn stuk voor stuk bewerkt, zie je wel? Zou het een medaillon zijn? Het bestaat zo te zien uit drie dunne plaatjes.”

„Nee, het is geen medaillon, het heeft alleen de vorm,” meende mevrouw Merlinge. „Er is geen enkel uitsteeksel of knipje, alles is glad en heel fijn. Het oogje waarmee het schijnmedaillonnetje aan de ketting zit, is helemaal bezet met diamantjes.”

„Papa, buig er maar niet aan!” Chantal stond te wippen van angstig ongeduld. „Jouw grote mannenhanden vertrouw ik niet met zo’n teer sieraadje. Het gaat echt nergens open, dat zie je toch? Toe, leg het nou weer in de doos!”

„Doe je het dan niet aan?” vroeg Pam teleurgesteld, want zelf trok ze alles wat ze nieuw kreeg onmiddellijk aan tot ongenoegen van moeder, die het niet prettig vond als haar jongste dochter jassen en schoenen meteen aan een fikse regenbui prijs gaf.

Chantal borg haar nieuw verworven schat zorgvuldig weg in de fluwelen cassette en knipte het slot dicht.

„Natuurlijk draag ik het, maar niet zonder reden. Ik draag het als ik me feestelijk voel. De spanning is voorbij... ik heb m’n beloning en nou ga ik heerlijk vakantie vieren.”

Pam vond het geweldig, dat ze met haar ouders en Chantal naar Palma zou gaan. Het zou haar eerste vliegreis worden maar het duurde nog drie weken voor vader weg kon en tot dat tijdstip moest ze zich maar amuseren.

„Ik verveel me,” zei Pam op een zonnige morgen. „Tenminste... ik zal me vast gaan vervelen als m’n boek uit is. Mag ik met jou mee?”

„Ja, als je mee wilt naar tante Lil,” zei Chantal en ze lachte om de schrik op Pams gezicht. „Ik doe het ook niet graag, maar mam heeft geen tijd en eigenlijk is tante Lil erg eenzaam en ze wil dus weleens babbelen.”

„En hóc!” Pam gooide haar lange armen in de lucht en trok een gezicht dat aan duidelijkheid niets te wensen liet. „Een waterval is er niets bij! Weet je wat, ga jij dan vanmorgen alléén barmhartig zijn en dan kom ik vanmiddag om één uur naar de Bijenkorf. Dan gaan we eens gezellig samen winkelen, hè?”

„Klein egoïstisch monster!” zei Chantal. „Nou ja, het is vakantie en ik zal dan maar genade voor recht laten gelden. Om één uur onder de klok bij de lunchroom. Mislopen is uitgesloten maar als ik er om halftwee nog niet ben, dan wacht je maar niet langer.”

Chantal ging dus alleen op pad naar tante Lil, een oudtante van haar, waar ze zich ieder op hun beurt eens in de week over ontfermden, behalve Pam die altijd probeerde eraf te komen. Ze had een hekel aan het popperig kleine kamertje in het nieuwe bejaarden-centrum en ze haatte het voortdurende geklaag van tante Lil. Je kon voor haar doen wat je wilde maar het hielp niet. Chantal bleef altijd erg geduldig omdat ze begreep, dat het wekelijks klaaguurtje voor de oude dame haar prettigste afleiding betekende... iemand die alleen naar haar luisterde! Ze teerde daar heel de week op en Chantal had medelijden met haar eenzaamheid. Het is gemakkelijk om te veroordelen en ongeduldig te worden als je heel jong bent en Pam was nu eenmaal luchthartiger dan haar oudere zusje. Zo vertrok Chantal, gewapend met bloemen, lectuur en gebakjes naar tante Lil, terwijl ze veel liever een uurtje was gaan zwemmen. Het stadten met Pam lokte haar evenmin want het was natuurlijk veel te warm voor zo'n expeditie als het 's morgens om negen uur al zo broeiend was.

Pam zal wel weer iets nodig hebben, dacht ze geamuseerd. Dan is het altijd veiliger om een spaarzame zus bij je te hebben die je een en ander kunt afbedelen. Leer me Pammetje kennen! Tante Lil, ver in de tachtig maar nog fris van geest, was blij met Chantals bezoek.

„Ik dacht dat je niet zou komen. Je hebt toch vakantie?” De vinnige kraaloogetjes gleden van Chantal naar de anjers in haar arm. „Zet ze even in een vaas, kind. Daarna kun je ze op tafel plaatsen. Ze zijn erg mooi, maar vannacht zet ik ze op het balkon, ze ruiken te sterk en ik slaap zo slecht, weet je.”

„Arme tante Lil!” zei Chantal meewarig en ze bedwong een proestlach.

Bij mams vorige bezoek had tante Lils buurvrouw haar op de gang opgewacht en haar beklag gedaan over het verschrikkelijke gesnurk van tante Lil, de hele lieve lange nacht door! Ze liet het gekwetter van de oude vrouw maar over zich heen gaan en gaf haar zoveel mogelijk belangstelling, maar het bleek, zoals gewoonlijk, onmogelijk om de aandacht van de oude dame vast te houden voor een ander onderwerp dan haar vermeende kwalen. Tante Lils gezondheid was namelijk prima en als de familie Merlinge haar meenam voor een

tocht met de auto, dan was 's avonds iedereen doodmoe, behalve tante Lil. De gebakjes werden met gemengde gevoelens aanvaard.

„Mijn maag is niet zo goed,” zei tante Lil en ze wipte met een begerig gebaar een dikke roomsoep op haar bordje. „Ik houd eigenlijk niet zo van room, maar ze komen wel op, kind!”

Chantal kon er niets aan doen dat de humor van het geval haar te machtig werd en ze schoot in de lach.

Tante Lil keek bedenkelijk en legde haar gebaksvorkje neer, toen kroop een flauw, ondeugend glimlachje om haar smalle lippen.

„Ik weet precies wat je denkt,” zei ze droog. „Gebakjes smaken me best, alles wat afwisseling geeft is prettig en als ik niet eens meer heerlijk dwars kan zijn dan ga ik hier subiet dood... en daar heb ik nou net geen zin in!”

Ze zweeg even en nam een fikse hap van haar gebakje.

„Vroeger noemden we dat een taartje en we kregen het bijna nooit!” ging ze verder. „Ja, in onze jeugd... enfin, daar hebben we het nu niet over. Ik vind het in ieder geval een hele prestatie van je ouders en jou, dat je mijn gezeur steeds weer geduldig opvangt... behalve Pam... die doet niets dan tegen de poten van de stoelen schoppen en zich dood vervelen, de stakker!”

„O tante Lil, u bent kostelijk op dreef vanmorgen!” Chantal gierde het uit. Ze genoot nu al van de gezichten die haar familie vanmiddag zou trekken als ze dit verhaal vertelde.

„Ja, Pam is net als de moeder van je vader... mijn zuster!” verduidelijkte tante Lil, alsof Chantal al niet vanaf haar prille jeugd wist, hoe de familierelatie in elkaar zat. „Bella was ook zo'n wip-van-het-stoeltje en die taak van haar... nou, dat was me wat... die kwam altijd op mij neer. Iedere dag moest je een aantal naalden breien aan een eindeloze sok.”

„Wat naar!” zei Chantal oprecht. „Ik zie me al sokken breien voor Pams plezier! Ik ben toch maar blij dat ik nou jong ben. U wist niet beter in uw tijd, maar wat een toestanden... sokken breien... sleeprokken... brr!”

Chantal stak een paar lange goedgevormde benen vooruit en bekeek met kennelijk genoegen haar ragdunne nylons en elegante blauwe schoentjes. Het rokje van haar vlotte witte jurkje kwam nauwelijks tot aan de knie, wat tante Lil de zure opmerking ontlokte: „Sleeprokken? Het was tenminste fatsoenlijk... over die minilorren van jullie zul je niet struikelen!”

„Maar dit is niet mini, lieve schat,” zei Chantal met engelengeduld.

„Dit is gewoon kort en volgens de mode. Wie weet lopen we volgend jaar weer met rokken tot op onze kuitten à la Dokter Zjivago... Russische mode in Kozakkenstijl. Dat is op een bekende film geïnspireerd, weet u?”

„Nee, ik weet het niet,” zei tante Lil zuchtend. „En ik geloof niet dat ik het wil weten. Liefje, om halfeen moet ik eten. Ik wil je niet weg hebben, hoor... dat zeker niet!”

„Nee, dat begrijp ik maar ik moet ook gaan, want ik moet met Pam de stad in!” Chantal veerde uit haar stoel omhoog.

Ze begreep niet hoe tante Lil met haar 'zwakke maag', na twee roomsoezen en twee koppen koffie nog aan eten kon denken. Het vreemde was dat het bunkeren haar geen kwaad deed en ze zo mager als een rietje bleef.

Tante Lil liet zich hartelijk omhelzen, frommelde Chantal vijftiengulden 'voor haar examen' in de handen en hoe ze elkaar ook waardeerden, ze waren nu toch allebei gelukkig dat het bezoek voorbij was. Het uitbundig gewuif van beide kanten was niet alleen hartelijk, maar tevens boordevol opluchting.

Langzaam wandelde Chantal richting stad, genietend van haar vrijheid en de zon. Zo plotseling, dat het achteraf bezien, op een boze droom leek, veranderde heel het beeld van een stad met rustig wandelende mensen. Een groep jongeren had, om een reden die Chantal natuurlijk duister was, een rel geschopt en nu de politie eraan te pas kwam, holden de relletjesmakers als mieren uit een verstoord nest alle kanten heen, tussen de winkelende mensen. Het ging niet zo zachtzinnig toe. Chantal hoorde mensen gillen, zag een kind struikelen en een stelletje langharige knapen kwam, achtervolgd door de politie te paard, in haar richting rennen. Chantal keek rond, zo bang als ze nog nooit in haar leven was geweest. Het waren meestal de onschuldigen die de klappen kregen en ze voelde er bitter weinig voor om gemangeld en geslagen te worden.

Voor ze uit rennen is alleen maar dom, dacht ze in een flits. Uitwijken...

Ze vloog een kleine houten poort binnen en smeed die in een reflexgebaar achter zich dicht. De eerste minuten leunde ze met wild kloppend hart en nietsziende ogen tegen het poortje aan, maar langzamerhand begon de omgeving vorm te krijgen en Chantal had het heerlijke gevoel, dat ze in een oase van intense schoonheid en rust was gekomen, dicht bij het rumoer aan de andere zijde van het poor-

tje en toch in een volslagen andere wereld. De goed onderhouden tuin maakte een ouderwetse indruk door de overvloed van bloemen, die niet met opzet tot een geraffineerd mooi kleurenpalet waren geschikt. Een pad van gladde stenen waartussen mos groeide, leidde naar een oude eikenhouten deur, die niet geheel gesloten was en de klanken van orgelmuziek golfden naar buiten... Ze begreep opeens dat ze aan de achterzijde van de kerk terecht was gekomen maar ze hoorde ook, dat de organist die het prachtige orgel bespeelde, geen amateur was en zelfs niet de organist die het orgel waarschijnlijk tijdens de kerkdiensten bespeelde. Voorzichtig sloop ze de half geopende deur binnen, gleed geruisloos neer in een van de banken en luisterde met heel haar hart. Ze wist naar wie ze luisterde en ze vroeg zich niet af, of het mocht. Zelfs het bijwonen van een korte repetitie van Alexis Runia was de moeite waard. In de kunstagenda had ze de concerten aangestreept waarheen ze graag wilde gaan maar door het examen was ze iets te laat geweest met het bestellen van kaarten voor het orgelconcert van Alexis Runia. Gewoonlijk waren voor dit soort concerten tot het laatste ogenblik kaarten te krijgen maar dat was deze keer anders geweest. Niet iedereen die cello speelt is een Pablo Casals en niet iedereen die viool speelt is een Jehudy Menuhin, evenmin was iedereen die een orgel bespeelde Alexis Runia en daarmee was het voornaamste gezegd.

Wat Runia speelde wist Chantal niet maar dat deed er ook niet toe, ze herkende de meesterhand en ze had nooit kunnen geloven dat een orgel, behalve imposant en massaal, ook zo ragfijn klinken kon. Runia zat met de rug naar de kerk gekeerd, wat Chantal van hem zag was een zeer rechte rug. Dat viel haar op, omdat ze zich vaak afvroeg, waarom sommige pianisten of organisten als een zoutzak achter hun instrument moeten hangen. Boven die rug zag ze een goed gevormd hoofd met een dikke bos donker haar, normaal geknipt en gelukkig niet artistiek lang.

Chantal gunde iedereen zijn eigen inzicht maar voor haar hoefde het niet, dat jongelui met haren tot op hun schouders rondliepen. Van natuurgewassen zoals baarden en snorren hield ze evenmin. Voor haar hoorden al die aanhangsels bij een verleden tijd, die ze alleen van oude familiefoto's kende.

„Ik vind het gewoon niet mooi,” was haar droge commentaar geweest op de kritiek van haar klasgenoten. „Mag ik misschien?”

De organist preludeerde nog even en keerde zich dan onverwachts om. Helder grijze ogen in een vrij mager gebruind gezicht keken haar

onderzoekend aan.

„Ik wist dat u er was,” zei hij en zijn stem was donker en prettig om naar te luisteren.

„Ik... eh... ik dacht, dat ik geluidloos was binnengekomen,” zei Chantal verlegen en ze voelde dat ze een kleur kreeg. Ze voelde zich niet erg op haar gemak.

„Voor mij toch niet geluidloos genoeg.” In een vlugge lach toonde hij onberispelijke tanden, die zijn strenge gezicht even een heel vriendelijke uitdrukking gaven. „Ik hoor ieder geluid, hoe zacht ook.” Zijn ogen gingen naar het open poortje, hij wachtte rustig op haar uitleg.

„Er was een rel,” vertelde ze. „Ik zat opeens tussen politie en een troep joelende jongelui. Het zag er niet zo aantrekkelijk uit. Ik houd ook van paarden maar niet als ze briesend op me afkomen en ik de kans loop een uitschietende gummiknuppel op m'n hoofd te krijgen, dus holde ik een openstaande deur binnen en kwam opeens in een heel andere wereld terecht. Toen hoorde ik u spelen en ik kon de verleiding niet weerstaan om te luisteren. Bent u er boos om?”

„O nee, ik vind die belangstelling wel vererend.” Runia verliet zijn plaats en liep naar haar toe. „Houdt u van orgelmuziek? Het is niet de muziek die de mensen het gemakkelijkst aanspreekt.”

„Ik houd van orgelmuziek,” zei Chantal en ze voegde er spijtig aan toe: „Ik dacht dat ik nog plaatsen had kunnen krijgen, maar nee hoor... uitverkocht! Ik heb nu tenminste een vleugje voor mij alleen gehad!”

Alexis luisterde en glimlachte gereserveerd. Dit meisje leek hem oprecht en erg enthousiast maar hij had al zoveel vreemde dingen meegemaakt met mensen die hem 'toevallig' ontmoetten en meisjes konden soms bijzonder hinderlijk zijn, ook al zagen ze er onschuldig uit. Het was een feit dat Chantal werkelijk vanaf het eerste ogenblik van Alexis en zijn spel onder de indruk was geweest maar dat verhinderde haar nog niet om haar gezonde verstand te laten werken.

„U gelooft me niet, hè?” Ze stond haastig van de bank op en haar donkere ogen keken hem beschuldigend aan. „U denkt, dat ik een voorwendsel heb gebruikt om binnen te dringen. Dat is niet zo, maar in ieder geval bedankt omdat u gewoon door bent gegaan met spelen en me niet hebt weggejaagd.”

Ze knikte, keerde zich om en liep naar de deur.

„Wacht!” Het klonk bevelend en Chantal stond meteen stil en

keerde zich om, verwonderd en verontwaardigd.

„Sorry...” Hij glimlachte opnieuw vluchtig. „Zo bedoelde ik het niet maar ik ken uw naam niet.”

„Chantal Merlinge,” zei ze minstens zo gereserveerd als hij zelf had gedaan.

„Juffrouw Merlinge, hoe weet u of het nu veilig is om zo maar die poort weer uit te wandelen?” vroeg Runia en hij trok spottend zijn heel donkere wenkbrauwen op. „Ik kan beter even voor u kijken of misschien verdient het aanbeveling om de kerk aan de andere zijde te verlaten.”

Chantal keek op haar horloge en zag er verschrikt uit. „O, lieve help, ik ben Pam vergeten... ze heeft vast lang gewacht, zo is ze well! Pam is mijn zusje en we hadden in de stad afgesproken!”

„Nog een complicatie!” Alexis nam Chantal met een vluchtig, beleefd gebaar bij haar arm. „Het lijkt me maar het beste, dat ik u even naar de plaats breng, waar uw zusje misschien nog wacht. We kunnen in ieder geval even kijken. Ik hoop dat de rel niet is overgeslagen naar de andere kant van het gebouw want in dat geval kon mijn wagen weleens rijp voor de sloop zijn.”

„Ja, als u hier klaar bent...” Chantal aarzelde. „Ik wil uw repetitie niet storen, tenminste niet verder dan ik al heb gedaan.”

„Het was niet zozeer een repetitie als wel even inspelen... kom nu!” De kortaangebonden heer Runia voerde Chantal mee door een aantal lange gangen waar ze zelf geen wijs uit zou zijn geworden.

Het was buiten nu rustig en Runia hief luisterend het hoofd op. „Zo lang als het duurt is het redelijk maar het zal nog wel even voortduren. Kijk eens...”

Hij wees naar vertrapte spandoeken, een paar kapotte flessen. „Een mislukte vredesdemonstratie zo te zien. Het middel lijkt me erger dan de kwaal als het zo moet gaan! Stap maar gauw in voor het weer mis gaat hier.”

„Dit portier heeft een lelijke kras opgelopen!” Chantal wees naar een bluts in de donkere lak.

„Het is jammer,” meende Runia die niet erg onder de indruk bleek. „Met al dat reizen en trekken ben ik gewend aan beschadigde eigendommen. Daar maak ik me dus niet meer druk om.”

Hij duwde Chantal de wagen in en hij reed door een paar heel nauwe straatjes weg, zorgvuldig de hoofdweg vermijgend. Chantal vroeg zich af, of hij zo goed de weg wist omdat hij de stad goed kende of dat het kwam omdat hij altijd reisde en dus overal zijn weg

moest zoeken.

„Ik heb hier vroeger gewoond,” zei Alexis, die blijkbaar over een grote intuïtie beschikte. „In dat huis!”

In het voorbijrijden keek Chantal geïnteresseerd naar het oude huis, dat verborgen lag achter hoge oude bomen.

„Het staat allang leeg.” Chantal keek nog eens om naar het huis.

„Jammer, het lijkt me een mooi huis, wel erg groot... te groot voor één persoon. Vindt u het niet naar om te zien dat het er zo verkommerd bij ligt?”

„Voor mijn part zakt het in elkaar,” zei Alexis fel. „Het huis is nog steeds van mij maar ik kom er nooit en het interesseert me niet.”

Hij had er dus bepaald geen gelukkige kinderjaren doorgebracht, veronderstelde Chantal. In zijn stem was een onaange-name wrok-kige klank te horen geweest en Chantal vroeg zich af, wat ze lang geleden had opgevangen over de Runia's. Ze begreep nu ook, waarom de naam haar bekend in de oren had geklonken.

Het zijn mijn zaken niet, hield ze zichzelf streng voor. Trouwens, Alexis Runia ziet er nu niet bepaald uit alsof hij inmenging in zijn zaken zal dulden.

Ze reden langs het winkelcentrum waar Pamela zou wachten, maar ze was natuurlijk allang verdwenen. Intussen was het gaan regenen en niet zo zuinig ook.

„Heus, ik ben u erg dankbaar,” zei Chantal nerveus. „Laat u niet langer door mij ophouden. Ik kun niet verlangen dat u mij rondrijdt.”

„Het concert is morgenavond pas!” Runia opende het portier. „Stap in, voordat je drijfmat wordt. Misschien kunnen we ergens een kopje koffie gaan drinken, dan kan je naar huis bellen en zus Pamela inlichten.”

Chantal aarzelde niet lang. Alexis had indruk op haar gemaakt en ze wilde graag nog een poosje in zijn gezelschap blijven. Over enkele dagen was hij immers weer verdwenen en hij zou prompt vergeten dat er een meisje bestond dat Chantal Merlinge heette.

Vreemd, dat die gedachte haar pijn deed, ofschoon ze Alexis pas had leren kennen, maar zijn muziek en zijn persoon waren onge-woon boeiend voor Chantal, die altijd op zoek was naar het onge-wone.

„Doe het maar,” zei Alexis. „Ik heb hier geen familie en ik vind het prettig om gezelschap te hebben... niet altijd, maar vanmiddag wel.”

Ik voel me een beetje alleen.”

Terwijl Chantal naar huis opbelde en een boze Pam probeerde te kalmeren, bestelde Alexis koffie. Hij keek waarderend naar de zekere en elegante wijze waarop Chantal door de volle zaal liep. Een aardig meisje waarmee je graag gezien wilde worden, méér niet... een intelligent meisje, waarmee je prettig kon praten. Het was natuurlijk ook wel vleierend de bewondering te lezen in de donkere ogen. Soms hinderden zulke blikken hem buiten verhouding maar van Chantal vond hij het grappig en een beetje aandoenlijk. Hij voelde zich zoveel ouder en wijzer dan zij, en hij genoot van haar verhalen over 'thuis', over haar sollicitatie bij het ziekenhuis waar ze graag haar opleiding als medisch analiste wilde gaan volgen. Ze hoopte zo dat dit zou lukken.

„Het lijkt me wel fijn werk,” zei Chantal. „We kunnen niet allen muzikaal begaafd zijn maar ik had het wel graag gewild, omdat ik zo zielsveel van muziek houd. Ik wil de dingen niet half doen en daarom wil ik dan maar liever leren naar alle muziek te luisteren... goed te luisteren.”

„Ja?” De grijze ogen tegenover haar keken haar nadenkend aan. „Hoe goed heb je leren luisteren? Kun je me zeggen wat ik vanmiddag heb gespeeld? Dat is een gemeen strikvraagje, hè?”

„Ja, orgelmuziek is moeilijk voor me.” Chantal aarzelde even. „Ik dacht dat het van Bach was, maar niet van Johan Sebastiaan, de andere... eh... C. Ph. E. Bach, dacht ik.”

„Ja, de sonate in D... keurig!” Alexis maakte een applausgebaar, zijn ogen lachten. „Voor mij ben je cum laude geslaagd.”

Een kwartier later kwam Chantal tot de ontdekking dat ze voortdurend aan het woord was en ze zweeg midden in een zin.

„Wat is er om van te schrikken?” vroeg Alexis geamuseerd. „Ik zit alsmaar over mezelf te praten... te rammelen, zou mijn vader zeggen!” Ze sloeg haar ogen neer en gunde Alexis het uitzicht op prachtige, lange, donkere wimpers die geen vleug make-up nodig hadden. „U moet wel denken dat ik mezelf zo belangrijk vind maar het komt, omdat u zelf niets vertelt en me maar laat praten.”

„Schei alsjeblieft uit met 'u' te zeggen,” verzocht Alexis. „Ik vind het prettig om jou te horen praten. Wat moet ik over mezelf zeggen? Ik moet al genoeg tegen journalisten praten als ik er geen zin in heb.”

„Voorzover ik me herinneren kan, zegt u... eh... je... nooit iets over jezelf, wel over je studie en opgang. De persoon gaat helemaal schuil en gaat er dus vanuit dat zijn muziek alles maar moet zeggen wat hij

niet vertellen wil!”

Chantal maakte een verontschuldigend gebaar met haar handen. „Dat is natuurlijk wel een juist standpunt maar je wilt toch altijd in ronde woorden horen over het leven van de mensen die op de een of andere manier in het openbaar komen.”

„Ongezonde nieuwsgierigheid,” zei Alexis afwerend. „Mijn privé-leven is van mij alleen.”

„Nieuwsgierigheid behoeft niet noodzakelijk ongezond te zijn!” Chantal was niet van plan zich te laten intimideren. „Ieder mens is nieuwsgierig, ik geloof eenvoudigweg niet in mensen die dat nooit zijn! Ik vind alleen dat je de grenzen tussen gewone begrijpelijke nieuwsgierigheid die op belangstelling stoelt, en ordinare sensatie-zucht duidelijk moet trekken.”

„Die grenzen zijn soms heel wazig!” Alexis dronk zijn koud geworden koffie afwezig op. „De pers ziet ze vaak niet meer... en wat moet je dan denken van mensen die als 'actuele foto van het jaar' bekronen een afschuwelijke foto van een dode man die, vermoord, aan een been vastgebonden aan een Amerikaanse tank wordt voortgesleurd. Om het gruwelijke van de oorlog te laten zien en het 'wereldgeweten' wakker te schudden? Kom nou!”

„O, wat die fotobekroning betreft gaat het toch wel vreemd,” meende Chantal onbevangen. „Je moet gewoon geluk hebben, als je iets 'geluk' wenst te noemen. Een van de vorige jaren wilde een Japanse fotograaf een foto maken van een of andere 'hoge', die een redevoering ging houden. Het kan best een president geweest zijn, dat weet ik niet meer, maar in ieder geval, op het ogenblik dat de fotograaf knipte sprong er iemand op het podium en stak de spreker neer. Jongens, wat actueel... nou, dat was het natuurlijk ook wel, maar door geluk en niet zozeer door uitzonderlijke prestatie. Hij kon niet voorzien wat er zou gebeuren.”

„Misschien was het een prestatie om toch af te knippen ondanks de schok van de gebeurtenis,” pareerde Alexis maar Chantal schudde beslist haar hoofd.

„Zoiets gebeurt in dezelfde fractie van een seconde als het 'klik' van het toestel en zodra je afdrukt, heb je het punt bereikt waarvan geen terugkeer mogelijk is, maar... eh... daar hadden we het nou eigenlijk niet over.”

„Het heeft er allemaal mee te maken en je standpunt is heel interessant,” zei Alexis. „Wat niet wil zeggen dat je me tot jouw stand-

punt hebt overgehaald.”

„O, maar dat hoeft toch ook niet?” Chantal keek hem eerlijk verwonderd aan. „Praten is geen preken, het is gewoon met elkaar van gedachten wisselen en daar houd ik wel van... al daas ik er vaak naast.”

Alexis schoot in de lach, hij vond Chantal heerlijk gezelschap. Een meisje dat echt kon redeneren, zonder dat ze verwachtte, dat je haar aan de lopende band complimentjes maakte.

„Als je plaatsen voor het concert wilt hebben, dan kan ik wel zorgen dat je ze krijgt.” Hij was benieuwd naar haar reactie. Had ze het gemeend toen ze zei dat het haar speet geen kaarten te hebben bemachtigd?

„Wat ongelooflijk heerlijk!” Chantal keek hem aan alsof ze haar ogen niet durfde geloven. „Meent u... meen je het heus? Fantastisch!”

„Natuurlijk meen ik het. Ik zal zorgen dat je de kaarten morgen hebt,” beloofde Alexis. „Ik zeg met opzet 'kaarten' omdat je misschien graag iemand mee wilt nemen.”

„Naar muziek luisteren kan ik heel goed alleen, maar mijn moeder houdt ook heel veel van orgelmuziek, dus dan is het voor haar ook een meevaller.” Chantal keek op haar horloge en ontdekte dat het al zo laat was dat ze nauwelijks op tijd voor het eten thuis kon zijn.

„Ik breng je weg!” Hij vond dat vanzelfsprekend en Chantal nam het aanbod dankbaar aan.

Voor het huis, met Pamela's ogen via het serreraam brandend in haar rug, nam Chantal afscheid.

„Ik vond het heel prettig je ontmoet te hebben,” zei Alexis en hij schudde vriendschappelijk haar hand. „Je kunt gezellig en intelligent praten en mijn middag is beslist niet verloren.”

„De mijne evenmin.” Chantal glimlachte maar er was een lichte, bijna onmerkbaar terughoudendheid in haar stem en ogen. Ja, ik heb verteld, dacht ze. Jij hebt eigenlijk niets gezegd... en ik heb gepraat... gepraat... je vond het wel amusant... en verder? Overmorgen is hij verdwenen en na een week weet hij niet meer wie ik was. Beter zo! Ik zou niet willen dat hij me ervan verdacht een kennismaking te hebben geforceerd.

„Nou, geen wonder dat je mij hebt laten wachten!” opende Pam de aanval, zodra Chantal binnenkwam. „Hij was leuk om te zien maar ik wist helemaal niet dat je een vriend had en wat voor een!”

„Pam, doe niet zo vervelend!” Chantal werd woedend. „Mam, kun je dat verschrikkelijke wicht nou niet eens leren dat ze zich niet

overal mee moet bemoeien?”

„Dag Chantal!” zei haar moeder kalmpjes. „Nee, het schijnt dat ik dat niet kan, evenmin als het ons ooit is gelukt dat oudste wicht van ons zo te dressereren dat ze niet onmiddellijk vlam vat... zei je iets?”

„Ja, dag mam... eh... dag vader!” Chantal viel op een stoel neer en lachte onwillig. „Jullie maken overal een grapje van!”

„Maar kind!” Papa Merlinge oogde bedenkelijk naar het hapje op zijn dochters bord, net genoeg voor een mus. „Zul je niet te veel eten... o, heb je net uitgebreid koffiegedronken? Tja, dan... zeg, moeten we er dan misschien treurig bij kijken als onze oudste dochter door een knappe man netjes voor de deur wordt afgeleverd? Zonder gekheid, Chantal, wie was hij?”

Chantal vertelde het verhaal van haar avontuur en ze besloot met een zucht: „Nou, ik krijg in ieder geval twee plaatsen en daar ben ik blij mee.”

„Het is je aan te zien!” zei de onverbeterlijke Pam, en ze eigende zich een dubbel groot stuk pudding toe. „Ik geloof dat je gewoonweg... hm... helemaal in hoger sferen bent... niet voor zijn muziek... maar voor 'Himself... Hoe zeg ik dat?”

„Hè toe, Pam!” Deze maal werd haar moeder boos. „Je kunt maar niet alles zeggen. Al was het zo dan ging het je nog niet aan, eigenwijs nest.”

Meneer Merlinge zei niets. Hij had het onaangename gevoel dat Pam plagend in de roos had geschoten. Chantal was wel erg onder de indruk van haar nieuwe kennis. Het had hem altijd getroffen dat Chantal nooit de neiging had met iemand te dwepen. Ze vond de mensen aardig maar daar bleef het bij. Was dit een verlate en daarom heviger vorm van dweperij? Hij hoopte van harte dat het niet waar zou zijn. Alexis Runia was alleen maar beleefd geweest en had een uurtje met Chantal gepraat. Ze moest meteen begrijpen dat ze geen roze dromen om een man als Alexis hoefde te weven, het zou volkomen nutteloos zijn.

Chantal was die avond stil en Pamela trok zich met haar grammofoonplaten beledigd terug op haar kamer.

„Ik geloof dat ik ook maar naar boven ga,” zei Chantal lusteloos.

„Waarom wandel je niet even met mij mee om de hond uit te laten?” vroeg haar vader. „Het is heerlijk weer.”

Chantal had niet veel zin, maar ze wilde haar vader niet teleurstellen.

„Was er iets bijzonders, paps? Ik vond je zo nadenkend vanavond.”
„Hetzelfde dacht ik van jou!” Hij schoot in de lach. „Je had gelijk, Chan. Zie je, ik wil me niet met jouw zaken bemoeien maar ik heb altijd zo goed in je ogen kunnen lezen wat je voelde of dacht... als klein meisje wist je al precies wat je wilde, heel anders dan onze zorgeloze Pam. Je bent in alle dingen zo absoluut. Ik kreeg de indruk dat de ontmoeting met Alexis Runia een heel diepe indruk op je heeft gemaakt. Het was allemaal zo bijzonder... het ging zo ongewoon... zo is het toch?”

„Ja,” gaf ze zacht toe. „Het was boeiend en bijzonder en dat is Alexis ook. Heb jij het nooit meegemaakt in je leven dat je denkt: wat zou ik deze man of deze vrouw graag beter leren kennen... maar zover komt het niet, je ontmoet elkaar even, je praat, zoals Alexis en ik vanmiddag en dan... is het voorbij.”

„Dat kan ook niet anders. Runia reist immers altijd,” merkte haar vader nadrukkelijk op. „Zo’n man kan overal vrienden hebben maar het blijft vluchtig. Misschien goede vrienden maar je ziet ze in jaren niet... zo is het leven van dergelijke mensen nu eenmaal.”

„Dat weet ik allemaal wel.” Chantal stak haar arm door die van haar vader. „Zo is Runia en bovendien iemand die niet gemakkelijk vriendschap sluit en erg gesloten is over zichzelf. Ik ken hem amper en dan klinkt het misschien vreemd als je zegt dat het je geweldig spijt als hij weer weggaat, natuurlijk voorgoed. Wat betekent een heel gewone Chantal Merlinge voor hem? Niets! Hij vond het gewoon een gezellige middag en hij was blij dat ik niet met hem wilde flirten. Bij hem is die kennismaking heus niet zo ingeslagen als bij mij. De omstandigheden werkten ook mee, dat geef ik toe. Ik was echt bang toen ik die joelende troep op me af zag komen en toen... opeens... absolute rust en Alexis die orgel speelde.”

Het bleef lang stil, ze stapten stevig door. Meneer Merlinge floot de hond, die gehoorzaam kwam terugdraven.

„Het was een sprookje... een heel kort.” Chantal lachte verontschuldigd. „Bederf het nu niet door een van je bekende nuchtere vragen, papa, zoiets in de stijl van: Ging het nou om die muziek of om de aantrekkelijke jongeman? Ik ken jou net zo goed als jij mij kent.”

„De gedachte speelde inderdaad door mijn hoofd.” Chantals vader drukte haar arm vaster tegen zich aan. „Het zal wel het een zowel als het ander zijn, dat is heel gewoon. Het gaat wel over en laat Pam maar praten, erger je niet aan haar getreiter. Ze meent er niets van

want als iemand aan haar zus zou komen dan is de wereld te klein voor haar woede.”

Meneer Merlinge hoorde met genoegen dat Chantal hartelijk lachte en hij had het voldane gevoel dat hij Chantals romantische ontmoeting tot normale proporties had teruggebracht. Chantal liet het maar zo. Voor haar was de wereld veranderd op het ogenblik dat ze een oude deur voorzichtig had opengeduwde.

3

Chantal vroeg zich de volgende dag voortdurend af wanneer ze de kaarten voor het concert zou krijgen, en toen de uren verstreken, dacht ze diep teleurgesteld dat Alexis zijn belofte vergeten was. Het had geen zin langer te wachten.

„Kom, Rakker, ga je mee een eind draven?” vroeg ze aan de hond, en hij keek alsof hij begreep wat ze zei.

„Neem je Pam mee?” vroeg haar moeder hoopvol, want ze vond twee constant thuis rondhangende dochters wat te veel van het goede. „Wat zal ik blij zijn als we volgende week op reis gaan.”

„Laat Rakker maar draven en draaf met hem mee,” zei Pam, die languit voorover op de bank lag, met haar kin in haar handen gesteund. „Ik bedank hartelijk! Ik heb een fijn boek, dat moet eerst uit.”

Chantal ging met de hond uit, het draven liet ze bij nader inzien maar aan Rakker over. Toen ze meer dan een uur later thuiskwam, zag ze Alexis naar buiten komen, gevolgd door haar moeder, die afscheid van hem nam.

„Daar is Chantal eindelijk!” zei mevrouw Merlinge. „Het was een flinke wandeling, Chan. Meneer Runia heeft op je gewacht, maar je bleef zo lang weg.”

„Wat jammer is dat!” Chantal was bleek geworden en haar ogen werden nog donkerder dan ze al waren. „Als ik dat had geweten...”

Alexis hoorde de lichte trilling in haar stem en zag het teleurgestelde gezichtje met een gevoel dat lichtelijk naar paniek neigde. Hij kende de symptomen maar al te goed.

Nee, Chantal niet... hield hij zich voor. Ze is helemaal niet zo'n